

АПРИЛЦИ

Общински вестник

ISSN 1310-4918

30 ст.

НАКРАТКО

УВАЖАЕМИ ЧИТАТЕЛИ,

В брой 1/2021 на в. „Априлци“ публикувахме статия, която гласи, че водата в Брацигово остава непроменена. Оказа се, че информацията търпи промяна, за което се извиняваме и публикуваме реалната актуална информация, предоставена ни от ръководството на

„ИНФРАСТРОЙ“ ЕООД – БРАЦИГОВО

О Б Я В А

УВАЖАЕМИ АБОНАТИ,

С Решение № Ц-46/30.12.2020 г. на КЕВР, Решение на Общински съвет – гр. Брацигово, № 229/08.01.2021 г. по Протокол № 19 за намаление на цени на ВиК услуги и Заповед № 02/08.01.2021 г. на управителя на дружеството се въвеждат нови цени на ВиК услуги, предоставяни от „ИНФРАСТРОЙ“ ЕООД – Брацигово, както следва:

УТВЪРДЕНИ ЦЕНИ ЗА ВИК УСЛУГИ В ЛЕВА ЗА КУБИЧЕСКИ МЕТЪР БЕЗ ДДС ЗА 2021 г.

- Цена за доставяне вода на потребителите лв./куб.м без ДДС: 0,833.
- Цена за отвеждане на отпадъчни води на потребителите лв./куб.м без ДДС: 0,100.
- Цена за пречистване на отпадъчни води на потребителите лв./куб.м без ДДС: 0,303.

Цените са без ДДС

и влизат в сила от 01.01.2021 г. до 30.06.2021 г.

Преброяване 2021

2021

www.census2021.bg

ТАЗИ ГОДИНА ПРЕБРОЯВАНЕТО ЩЕ СЕ СЪСТОИ В ПЕРИОДА 7 СЕПТЕМВРИ – 3 ОКТОМВРИ

Министерският съвет на свое заседание прие Решение преброяването на населението и жилищния фонд в Република България да започне в 0,00 часа на 7 септември 2021 г. и да приключи в 20,00 часа на 3 октомври 2021 г.

Преброяването чрез попълване на електронна преброятелна карта ще се проведе по интернет от 0,00 часа на 7 септември 2021 г. до 24,00 часа на 17 септември 2021 г.

Преброяването чрез посещение на домакинствата, сградите и жилищата от преброител ще се извърши от 8,00 часа на 18 септември 2021 г. до 20,00 часа на 3 октомври 2021 г.

Всички данни за населението и жилищния фонд, събрани по време на преброяването, ще се отнасят към 0.00 часа на 7 септември 2021 г., което е т.нар. „критичен момент на преброяването“.

Промяната в периода на провеждане на „Преброяване 2021“ се налага поради епидемичното разпространение на COVID-19 и съществуващият риск за здравето на преброителите и преброяваните от тях граждани, тъй като дейността изисква директен контакт с лицата и посещение на домакинствата и жилищата.

Периодът е съобразен с изискванията на Регламент (ЕО) № 763/2008 на Европейския парламент и на Съвета и Регламент (ЕС) № 2017/712 на Комисията най-голямото изчерпателно статистическо изследване да се осъществи през настоящата 2021 г. в целия Европейски съюз.

СТАРТИРА РЕКУЛТИВАЦИЯТА НА ДЕПОТО ЗА ТБО НА ОБЩИНА БРАЦИГОВО

19 януари 2021 година. Един необикновено студен за тези места ден даде ново начало. Стартира изпълнението на Проект № BG16M1OP002-2.010-0037-C01 „Рекултивация на депо за ТБО на община Брацигово в УПИ I „Депото за неопасни отпадъци“, местност Клисурата, в землището на град Брацигово, община Брацигово, област Пазарджик“, съгласно договор за безвъзмездна финансова помощ по Оперативна програма „Околна среда 2014-2020“, съфинансирана от Европейски фонд за регионално развитие и Кохезионния фонд на Европейския съюз.

Настоящото проектно предложение предвижда извършването на дейности по закриване и рекултивация на общинското депо за неопасни битови отпадъци на Брацигово, което е разположено на площ от около 15 дка, като действителната площ, заета с отпадъци, възлиза на малко над 18 дка. Разположено е в УПИ I „Депото за неопасни отпадъци“, местност Клисурата, в землището на Брацигово.

Депото за неопасни отпадъци на град Брацигово е изградено през 1973 г. Експлоатацията на същото е преустановена през 2017 г., с мотиви, че същото не отговаря на нормативните изисквания за такъв вид съоръжения.

В рамките на проекта ще се закрие депото за битови отпадъци, като се извърши техническа рекултивация на замърсените терени. След приключване на техническата рекултивация ще се извърши и биологичната рекултивация със средства на Общината.

Предвидени за изпълнение са следните дейности:

- подготовка на площадката;
- преместване на съществуващите отпадъци и оформяне на отпадъчното тяло;
- оформяне на окончателния контур на отпадъците;
- изкопаване и полагане на газовите кладенци;
- изкопаване и полагане на газовите ребра към двата кладенеца;
- полагане на покривните слоеве;
- изпълнение на биологичната рекултивация;
- изпълнение на отводнителните канавки и италианския улей;
- изпълнение на предписаните мониторингови съоръжения за извършване на постоянно наблюдение и контрол.

Основната цел на проектното предложение е подпомагане изпълнението на задълженията на Р България по член 14 от Директива 1999/31/ЕО от 1999 г., относно депонирането на отпадъци и по-точно осъществяване на контрол и управление на депота по такъв начин, че да се предотвратят или намалят потенциалните неблагоприятни въздействия върху околната среда и рисковете за здравето на човека.

Специфична цел е из-

вършването на техническа рекултивация на 1 бр. общинско депо за неопасни отпадъци, разположено на територията на град Брацигово.

При реализацията на дейностите, залегнали в проектното предложение, ще се прилагат следните основни принципи за партньорство и добро управление:

- ефикасност и ефективност – за постигане на целите се предвижда оптимално използване на наличните ресурси;
- върховенство на закона – спазване на българското и европейското законодателство, приложимо към изпълнението на настоящото проектно предложение, както и гарантиране честност и безпристрастност в работата на ЕУП;
- етично поведение – поставяне на обществения интерес над личния;
- компетентност и капацитет – екипът по проекта е в състояние да изпълнява своите задължения по неговото изпълнение.

Принципът на законност се спазва, като при подготовката и изпълнението на проектите се прилагат изискванията на действащата европейска и национална нормативна уредба.

Принципът на партньорство ще се спазва, като при изпълнението на проектите ще се осигури партньорство, прозрачност и публичност чрез включване на заинтересованите страни в процеса, както и навременното им информироване.

Принципът на равнопоставеност и недопускане на дискриминация ще се спазва, като при подготовката и изпълнението на проектите ще се насърчават равните възможности за всички, включително възможностите за достъп на хора с увреждания.

Принципът на устойчиво развитие и ресурсна ефективност ще се спазва чрез допринасянето на проекта към повишаване на общественото самосъзнание за подобряване на управлението на битовите отпадъци, в т.ч. и за увеличаване на участието на гражданите в разделното събиране на отпадъците.

Устойчиво развитие ще се гарантира

и по отношение на устойчивостта на вложените инвестиции и реализирани мерки в резултат от изпълнението на проекта, като се гарантира възможност за възпроизвеждане на проекта на други места.

Ресурсната ефективност ще се осигури чрез съответствие с най-високите мерки в резултат от изпълнението на проекта, като води до минимално количество на отпадъците, предназначени за крайно обезвреждане/депонироване.

Принципът на пропорционалност ще се прилага, като при определяне на срока за получаване на оферти ще се взема предвид времето, необходимо за подготовката на офертите, съобразно характера и сложността на конкретната обществена поръчка.

Предвид спазване на този принцип, освен минимално определените в ЗОП срокове, по преценка е възможно да се определи по-дълъг срок.

Принципът за публичност и прозрачност при провеждане на обществените поръчки за възлагане на дейности на външни изпълнители ще се прилага, като всички до-

кументи във връзка с провеждането на процедурите, избора на изпълнители, сключените договори и изпълнените договори ще бъдат публикувани на интернет страницата на Община Брацигово и ще са публично достъпни за всички.

Ще бъде проучена възможността за възлагане на зелена/и обществена/и поръчка/и за изпълнение на дейностите по проекта.

На полагането на първата копка присъстваха и областният управител на област Пазарджик г-н Стефан Мирев, както и управителят на фирмата изпълнител „Делчев Инженеринг“.

инж. Анелия МЕТОДИЕВА

...Времето е в нас и ние сме във времето, то нас обръща и ние него обръщаме...

свещичка за Аностола!

С ПОЧИТ КЪМ ВАСИЛ ЛЕВСКИ!
ДА ЗАПАЛИМ СВЕЩИЧКА НА НЕГОВ ПАМЕТНИК
ИЛИ ПАМЕТЕН ЗНАК!

НЕКА НА 19 ФЕВРУАРИ В 19.00 Ч. ДА ПОСТАВИМ ЗАПАЛЕНА СВЕЩИЧКА НА ПРОЗОРЕЦ В ДОМА СИ И ДА СИ СПОМНИМ ЗАВЕТИТЕ МУ!

КОЛОНКАТА НА АДЖЕЛАРОВ

Живка АДЖЕЛАРОВА

Кой поруга Петлешков?

През последните няколко месеца зрителското внимание е заето с темата за Коронавируса и особено с конспирациите, които на моменти започват много да приличат на народното творчество от едно време – някакви мъливи се носят от уста на уста, всеки коментира каквото е чул, а пък ако нещо се губи като информация, липсата се попълва с „авторско“ свободно съчинение. И създамата се ситуация до такава степен е превзела съзнанието на българина, че той дори не е забелязал какви скандални клевети по адрес на българските герои, дали живота си за Отечеството, се реят из пространството на интернет, при това съвсем необезпокоявани.

На 14 януари брациговци отбелязаха 176 години от рождението на Васил Петлешков – героят, който сам се предава на турците, „за да спаси живота на населението в Брацигово“, и когато е подложен на мъчения между два огъня, не казва нищо друго, освен „Сам съм, други няма! Аз водих, аз заповядвах, други не търсете...“.

Тук е необходимо да се отбележат също и няколко факта от биографията на Петлешков. „През 1873 година той завършва „стодневни“ курсове за аптекар в Цариград“, а когато се завръща в родното Брацигово, работи неуморно „за културното издигане на населението“. През следващата 1874 година „под негово ръководство“ се създава читалище „Тръндафил“, на което той става председател. „С основаването на местния революционен комитет Васил Петлешков изцяло се отдава на борбата за свобода на изстрадалия народ.“

„Брацигово падна подир славни битви“ са думите на Иван Вазов, с които се доказва, може би за пореден път, борбеността, безстрашието и силната воля на брациговци. Не са единици онези, които знаят, че Брацигово дава най-яростен отпор по време на Априлското въстание, като се превръща в единственото населено място, над което башибозукът не успява да надвие цели 16 дни. Но по някакви, вероятно необясними, причини цялата тази история липсва от учебниците по история. И понеже липсва, някой си „специалист“ решава, че никой няма да е запознат с нея и едва ли ще има реакции към глупостите, които ще напише. Така съчинява статията за Васил Петлешков, като поругава по най-безскрупулен начин името на героя, както и това на родния му град, и я публикува в електронния портал „Войводи“. Естествено – анонимно.

Кой би предположил, че във време на пандемия нечий болен мозък ще си позволи да поругава имената на българските герои, като се възползва най-подло от факта, че общественото внимание е насочено към Ковид и никой не гледа под лупа публикациите, свързани с историята ни? В следващите няколко изречения ще цитирам дословно някои от измислиците на въпросната анонимна персона, на които мисля, че е редно да се обърне внимание.

Момчето (Васил Петлешков) завършило успешно местното взаимно училище. Когато през 1861 г. в Брацигово било открито класното училище, макар и минало вече 15 години, то отново седнало на училищния чин. Мечтаело да продължи в по-високо училище, но баща му имал голяма нужда от помощ в търговията си и разчитал на него. Когато навършил 20 години, Васил започнал да търгува самостоятелно с дървен материал, бакалски стоки, лекарства и пр. (...) През декември 1872 г. (Васил) основал читалище „Напредък“. (...) Петлешков се обезпокоил и изпратил куриер до войводата Бенковски за помощ. Но той не успял да се срещне с водача на въстанието и надеждата за помощ угаснала. Брациговци трябвало сами да посрещнат съдбата си. (...) На 5 май 1876 г. около Брацигово се разположила редовна турска войска под командата на генерал Хасан паша, победителя на въстаниците от Еледжишккия укрепен въстанически пункт. Местните консервативни настроени, а и изплашени чорбаджии обмисляли капитулация. Започнали агитация сред не по-малко изплашеното, не без основание, население и успели да го разколебаят в продължаване на съпротивата. Делегация от брациговските първенци от възрастните чорбаджии се явила в лагера на пашата и му заявила, че брациговци са готови да се подчинят и предадат. Пашата се съгласил, но при условие всички да сложат оръжието си на определено място и да предадат въстаническите главатари.

Да се определят брациговци като „изплашени“ и безпомощни, когато историческите факти подчертават с дебела линия точно обратното, само по себе си е престъпление. Истината е, че парламентъорите не се явяват пред Хасан паша, за да се „подчинят и предадат“, а за да постигнат примирие, а Васил Петлешков се предава сам, за да спаси живота на населението².

„Сам съм, други няма...“ – Петлешков го е повтарял, за да защити народа си.

И днес думите му отново са същите, но този път не ги изрича, за да предпази, а за да даде знак, че наистина е останал сам между пламъците на клеветата.

И този път е наш ред да се борим за него, както и за всички герои, дали живота си за България. Само така ще покажем, че и сега те не са сами и зад тях има още много други... Както ги е имало и в миналото.

¹ Източник на данните е брошурата „Априлското въстание в Брацигово“, издадена през 1985 г. по поръчение на Градски исторически музей – гр. Брацигово; автор-съставител – Екатерина Дамянова

² Отново същият източник

ВАСИЛ ЛЕВСКИ!

За Апостола на българската свобода могат да се кажат много и различни неща. Повечето от тях вече са изречени. Да се пише за Левски е още по-трудна задача – той е идеализиран образ, дълбоко запечатан в съзнанието на всеки българин. Името му е синоним на свободата, както и на дълбоката вяра в Идеала.

Силният характер, будният ум, несломимият дух и неизмеримата му смелост са го направили безсмъртен. Животът и делото на Апостола многократно са описвани и изследвани от български и чужди автори и въпреки всичко неговият образ не е изграден напълно. Загадка си остава онзи порив на Апостола, който го кара да остави близките си, да зарече смирения живот на човека роб и да се издигне до символ на свободата.

Васил Кунчев е роден в най-обикновено българско семейство, в такава, в каквото са родени хиляди други българи. Неговото образование не е било по-различно от това на повечето момчета, учили в популярните по това време килийни училища, и въпреки всичко Васил е различен. Недоумение будят неговата силна любов към Свободата, пълното отдаване на Идеала, на искрената обич към изстрадалия български народ.

През краткия си живот момчето от Карлово си спечелва множество прозвища и имена (Левски, Дякона, Джин Гиби и още

много други), но в съзнанието на своя народ той остава просто Апостола.

Безброй са мъжете, загинали в името на свободата, но нейният апостол е един – Васил Кунчев!

Роден в края на едно петвековно робство и убит само няколко години преди мечтаното освобождение, Левски не доживява свободата на България. И въпреки това той е бил свободен, защото неговият несломим дух,

силен характер и житейски принципи говорят не за покорен роб, а за истински свободен човек.

Но как виждаме Левски днес, в XXI век, във века на високите технологии и прогреса на човешката цивилизация? Дали неговият образ е все така познат, все така извисен и тачен?

Противно на много от учените и дори обикновените хора, аз не мисля, че като българи знаем и почитаме достатъчно делото и личността на Левски, защото Левски е не само национален герой – той е философия, пример, който никога не бива да се забравя...

Ако попитате едно обикновено 10-годишно дете от квартала кой е Левски, то най-вероятно ще ви отговори: „Един от най-големите български футболни отбори със сини екипи“, или – ако имате

късмет, ще каже: „Борец за свободата на България.“ Но достатъчно ли е това за нас като народ, който трябва да се прекланя и гордее с личността на Апостола?

Жалко е, че все по-малко се изучава Левски в училище. Споменава се, че е един от най-важните дейци на Освобождението и нищо повече, нищо по-детайлно за неговите идеи, за неговия уникален начин на осмисляне ролята на човека в обществото, в борбата, в живота.

Жалко е, че все по-малко деца знаят кой е Левски, защото той е човекът, дал най-много от себе си, посветил се изцяло на идеята за свободна България – готов да даде всичко, без да иска материална отплата. Единственото нещо, което той желае, е „най-ценното благо на земята“, както казва и Дон Кихот – Свободата на поруганото отечество, на изстрадалия народ. А единствената

благодарност, която ние можем и трябва да му дадем, е вечна памет в историята на народа и стремеж към достигането на завещаните ни от него идеали.

Няма друга личност в нашата история, която да е толкова чиста и свята, за която да се е говорило толкова много и същевременно да се знае толкова малко. И в сърцето на всеки българин винаги трябва да има една малка частичка от тази искрена благодарност и преклонение пред Левски.

На 19.02.2021 г. се навършват 148 години от обесването на тази велика личност. Личност, която всеки един, достоен да се нарече българин, трябва да съхранява в сърцето си!

Михаел ПЕНЕВ
източник: интернет

14 януари.

176 години на този ден мъчливо заставаме пред паметника на онзи, който отдаде живота си за цялостта на селището и свободата на България.

14 януари.

Денят на Петлешков.

На този ден ние мъчливо свеждаме чела под звуците на онази съкровена Ботева изповед: „Тоз, който падне в бой за свобода...“.

Една минута мълчание, в която има толкова много размисъл за подвига и безсмъртието.

Една минута мълчание, която побира толкова много признателност.

На този ден преди 176 години се ражда Апостолът на Брацигово, на когото след 31 години огньовете поглъщат тялото, но не и духа.

Всяка година на този ден жителите на града си спомнят за него и няма пандемия и извънредно положение, които да променят това.

Всяка година на тази дата се вираме в лика на Петлешков в заревото над спокойното небе.

Брацигово помни и с почит произнася името му – Васил Ангелов Петлешков...

Минават години. Времето

безмилостно ни отдалечава от онези събития.

Днес се прекланяме пред своя герой.

14 януари.

Отново коленичим близо до земята, която го роди, пропи кръвта му и пази спомена за него, защото вярваме, че „Тоз, който падне в бой за свобода, той не умира, него жалеят земя и небо, звяр и природа...“

Поклон!...

Иванка СТЕФАНОВА

ФОТООКО

Най-накрая заваля сняг!

Снимка: Николай Шопов

С пожелания за здраве и дълголетие на всички баби, а на семействата, сдобили се с рожба – да са пълни сърцата им с обич, а домовете им да кънтят от детски смях!

Бабинден

Една запазена традиция, един красив празник. Въпреки пандемията, женският обичай бе уважен, макар и по-скромно, при спазване на противоепидемичните мерки.

За Виното и Любовта!

Нашата максима е, че няма любов без вино, както няма и вино без любов. Също така вярваме, че те нямат нужда от специален ден, за да бъдат празнувани и всеки ден е специален, когато имаш до себе си любим човек – с когото да споделиш нежността, сърцето си и бутилка хубаво вино. И все пак – традициите са си традиции...

Независимо дали ще празнувате Трифон Зарезан, или Свети Валентин, със сигурност ще искате на масата ви да има бутилка прекрасно силно вино. То трябва да бъде запомнящо се и разбира се, в хармония с храната и любимите хора.

„Жени и вино, вино и жени!...“ е възкликнал отдавна един български поет. Векове преди него е усетено опиянието от тези толкова различни и толкова близки стихии - Виното и Любовта!

Библиотеката при НЧ „Васил Петлешков – 1874“ ви честити в аванс празниците и събитията през месец февруари с представянето на интересно четиво

От „годениците“ на Левски до „либетата“ на Ботев

Две книги, посветени на любовните трепети на иконите на българското Освобождение

Издания, посветени на интимния свят на две от иконите в българската история пълнят лавиците на родния книжен пазар. На изд. „Сиела“ е „Годениците на Васил Левски“, а „Персей“ издава „Христо Ботев: До моето първо либе“. За съдържанието на двете книги може да се съди засега само по анонсите.

Автор на „Годениците“ е Светослава Рудолф. Според съобщението на Христо Блажев от „Сиела“, поместено във фейсбук-групата „Какво четеш...“, книгата се основава „на огромен доказателствен материал – не само на спомени на очевидци и родници, а на трудно издирени ранни документи и свидетелства в Централния държавен архив, в Националната библиотека „Св. Кирил и Методий“, в Регионалните исторически музеи в Карлово и Ловеч, както и в лични архиви“.

Левски е „обожаван от жените“, открива Светослава Рудолф. Представителките на нежния пол са „готови не само да умрат, но и да убият децата си заради него“, отбелязва тя. Изданието разкрива, че Апостолът „обича няколко жени в живота си“ и „влиза в любовни триъгълници и дори четириъгълници“. И ако дотук акцентите в това „изследване“ залагат на нюансите в жълто, нататък анотацията твърдо навлиза в зоната на рядкото и невероятното – Рудолф твърди, че (издирваният от турската полиция) Васил Левски прави „истински годожд пред 5000 души в село Аджар (сега Свежен), където има намерение да си направи дом“. А финалът на анотацията нагазва направо в комедийния жанр: авторката установява, че „Захари Стоянов умишлено е крил факти от личния живот на Апостола“.

Поне според анотацията, книгата за Ботев си поставя други цели – да разкрие неизвестни и малко познати факти за жените, които са го вдъхновявали за стихотворенията му и да представи нов поглед към поезията му. Авторката Людмила Габровска ще изложи обстоятелствата около написването на „До моето първо либе“, „Пристанала“, „Борба“, както и „подробности за сблъсъка между любовта, идеалите и революционните стремежи“ на поета. Но анотацията подсказва, че книгата съдържа и немалко детайли от светско естество:

„Особена фаталност сближава и трите жени, докоснали се до сърцето му. Свидетели на епохата описват Мария Горанова като ослепително красива, Парашкева Шушулова като изключително начетенна, а Венета Ботева – като невероятно всеотдайна. В разцветта на младостта си те губят всичко най-ценно в живота си. Дързостта им възхищава поета и следи от това остават в неговата поезия.“

Авторката цитира биографи на Христо Ботев, които описват Шушулова като „първа по ум, първа и по хубост“, и проследява „усилията ѝ да получи престижно образование в Русия, за да внесе модерни методи на образование в България“.

Според пиар информацията, книгата анализира тезите на различни изследователи на кого е посветено стихотворението „До моето първо либе“ – на Парашкева Шушулова или на Мина Горанова.

„Блестящо образование в чужбина получава и Мария (Мина) Горанова, наричана „царицата на хубостта“ в Прага, която според други свидетели на епохата е голямата любов на поета – пише Габровска. – Тя, сестра ѝ Елисавета и брат ѝ Богдан са сред най-близките приятели на Ботев и той е респектиран от техните усилия да развият просветата в България на по-високо ниво.“

Ето още някои от въпросите, поставени в книгата:

„Каква фаталност обединява жените, вдъхновявали Ботев? По какъв начин любовта му към тях разкрива неговото душевно богатство и какви са точните обстоятелства за създаването на творбите му? Защо Мария Горанова отказва кариера на певица в Европа? Какви последици има нейният идеализъм и намира ли щастие в брака си? Каква е истината за връзката между сина ѝ Сава Огнянов и дъщерята на Ботев – Иванка? Защо политиците „забравят“ Ботевото семейство? Докъде стига амбицията на княз Фердинанд да превърне наследницата на поета в дворцова перла?“

Издателите се случва да търсят вниманието на читателите със сензационни рекламни съобщения и ги подценяват с пошпи и твърде комерсиални корици. Нерядко опаковката отговаря на съдържанието – но нека да прочетем тази две издания, преди да си съставим мнение за тях.

Нови творби от Цветанка Убинова

ОТ ПОРЕДИЦАТА „НЕКЛАСИЧЕСКИ СТИХОТВОРЕНИЯ“

ЛИЦЕТО ТИ като луна
изгрява
в ръцете ми, а после
притъмнява...
А после притъмнява...
И лицето
остава някъде – отвъд
ръцете,
отвъд луната
и отвъд сърцето –
в безкрайното на сините
минути
и в златното на есени
нечути.
Ще се разплача –
няма да се спирам!
И няма да се спра да те
намирам –
в зеленото на вирове
дълбоки
и в острото на ничии
посоки!

ЦИКЛАМИТЕ ЛЕТЯХА, а дървото
трептеше и целуваше небето.
Избрала бях пътеката на злото
и всички облаци събрах в сърцето си.
Препускаха трънаци през зениците,
подгонени от спомени за змии,
и падаха с криле раздрани птиците,
поискали от слънцето да пият.
По дланите ми лепнеше смолата –
дървото беше плакало навярно,
от мравки зли изплетена, полата ми
събличаше плътта неблагоприятна.
Цикламите трептяха, а дървото
политна и ги върна на земята.
С вкуса на мед остана в мене злото
и го сънувам с ореол на святост.

Любовта носи розова нощница

/един наивен разказ от миналия век/

Така и не спях с теб. Бях се зарекъл да те опазя до след казармата, а зарека ли се, думата ми на две не става. Пред себе си се зарекох. И от заричане живота си разполових...

Тогава, когато вашите си отидоха на село – помниш ли, щяха да берат лозето, ти ми каза още предишния ден, а аз се направих, че не съм чул, но веднага си наумих, че ще преспя у вас тая събота. Бях намислил и какво да кажа на нашите, а и те много-много не ме питаха, нали бях в последния клас и трябваше много да уча... Ти не се и сещаше какво кроя, само се радваше, че ще можем да стоим навън до колкото часа си искаме и да се целуваме.

Бяхме край едно училище, и някаква църква имаше наблизо – като изгря луната, кръстът на камбанарията се раздвои – един сребрист и един черен.

Целувахме се, аз ти развързвах косата, рожеш я и я навивах на пръстите си, а ти ме гледаше като че ли съм чудно невиджано. Как да ти кажа какво искам, докато така ме гледаш? И как не си смени гледането толкова години, как не ме намрази? Толкова нищо не съм ти дал, толкова все без мен си живяла!... Гледаше ме ти, а на мен ушите ми растяха, оглеждах се в тези хем детски, хем женски очи и някак по-силен ставах.

Някъде започна да лае куче, по улицата вече не се чуваха никакви стъпки, прозорците на къщите тъмнееха. Ти се сепна като от сън и когато рече „Късно е много, кога ще си ходиш?“, казах тежко /а устата ми беше пресъхнала!/: „Аз нощуването за у вас съм го запланувал...“ Казах го и умрях! А ти ме хвана за ръка, заведе ме, извади одеяло, на което ръбовете му личаха и в единия край имаше останала една ивица от етикета, и ме сложи да спя като бебе.

Не разбираше ли, хитра ли беше?...

В другата стая спеше сестра ти с едно комшийско момиче, аз стъпвах на пръсти да не ме усетят, а ти взе, че им каза! Каза им и че ще поседиш малко при мен и после ще идеш да си легнеш и ти. Закикотиха се ония дребо-съчета, едната изтопурка до кухнята за нещо. Беше взела будилника – навиваха го час по час, да не се забравих при мен.

Нощницата ти беше розова. Галеше ме, навеждаше се над лицето ми и тогава те виждах цялата, но между нас беше одеялото и ръбовете му /майка ти го беше сгъвала/ растяха, по-дебели от дувар станаха. Ръцете ми се подпалиха, целият се подпалих, а-ха и зидовете да запалят – будилникът звънне! Какво го мислих, какво излезе?! А бях хубавец и любовчия, момичетата сами се лепяха по мен, не бях свикнал мерака да си пресичам.

Звъня будилникът още десетина пъти, после утихна – заспали бяха. И аз утигнах. Отказах се. Свил се бях до тия пусти зидове и само да спя ми оставаше или да се вдигна и да си тръгна по петляно време. Казах ти лека нощ, ти се пресегна и започна да махаш тухли и камъни, а на мен сърцето ми скърца и не посягам – теб чакам, ти да ме отградиш. И само розовата ти нощница виждам. А ти легна и се гушна в мен, мушна глава под мишницата ми и ми каза, че ме обичаш. Така осъмнахме – ти доверчива и топла, аз – като тухла, ама не от тоя зид, дето ти го разгради, а от моя, дето самичък го вдигнах, зад него да те скрия, да те опазя за след казармата. И не се свърши тая моя казарма, няма и да се свърши. Жени имах, деца имах, пари колкото исках. Цял свят обиколих, а по света – любов да искаш!

Остарях. Спомени много ми кацат на прозореца, за всеки зрънце имам – да го нахраня. Само един - мъничък като орехче – все си е там. Нито зрънце иска, нито отлита. Сиви са му перцата, от глад е посивял и от чакане. Но къде да му намеря любов с розова нощница, да го нахраня?...